

Ard en Marina misten een goede plek voor hun gehandicapte zoon, zeven jaar later komt er een nieuw zorgcentrum in Meijel

13-01-2022 om 19:24 door Maikel Suilen

Jan Manders en Ard Stappers op de locatie waar het woonzorgcentrum in Meijel moet verrijzen. Afbeelding: Stefan Koopmans

Ard en Marina Stappers zochten een plek voor zoon Jeroen. Meijel bleek een witte vlek voor begeleid wonen, een brede behoefte ernaar is er wel. In februari start de bouw van een nieuw woonzorgcentrum.

Vanaf de bank in z'n ouderlijk huis in Meijel kijkt Jeroen (25) uit op de plek waar hij over ruim een jaar naartoe verhuist. Waar vroeger de frikandellenfabriek van Beckers stond, wordt eind februari gestart met de bouw van een nieuw woonzorgcentrum op Beckershof.

Jeroen, een jongeman met het syndroom van Down, wordt één van de 23 bewoners van het drie verdiepingen hoge complex. Vader Ard Stappers plant dik zes jaar geleden het zaadje. Met z'n vrouw Marina praat hij er regelmatig over: „Als ons Jeroen achttien wordt, gaan we serieus nadenken over z'n toekomst en werk maken van een nieuwe plek voor hem.”

In 2015 is het zover. Op z'n fiets trekt Ard langs verschillende huishoudens in het dorp waarvan hij weet dat ze een of meerdere kinderen met een beperking hebben „De insteek was van begin af aan om een nieuw woonzorgcentrum in Meijel te realiseren. Ik ben een ronde gaan maken om de behoefte te peilen.” Al gauw blijkt, ook tot Stappers eigen verbazing, dat deze behoorlijk is.

„Er was op een gegeven moment zelfs een kleine wachtrij”, zegt Jan Manders, sinds eind 2016 betrokken. Hij, vader van twee gehandicapte kinderen (35 en 33), richt samen met Ard Stichting Begeleid Wonen Meijel op. „Het dorp bleek nog een soort van witte vlek op dit gebied. Toen ons initiatief eenmaal bekend werd, breidde het steeds verder uit, als een soort sneeuwbal.”

Foto: Stefan Koopmans

Met behulp van het dorpsoverleg in Meijel en zorgorganisatie PSW als eigenaar en zorgverlener, wordt de blanco plek ingekleurd. In het zogeheten gezinsvervangende tehuis is 24-uurszorg voor mensen die aanspraak maken op de wet langdurige zorg; het type beperking kan uiteenlopen.

Sociale netwerk

Stappers en Manders willen hun kinderen graag dichtbij houden. Zelfstandig, maar op loopafstand en binnen hun eigen veilige omgeving. Stappers: „Ik heb me weleens afgevraagd: moet je een kind met een downsyndroom z'n hele leven thuishouden? Ik ben van mening van niet.”

Hij ziet hoe zijn zoon zich steeds verder ontwikkelt, ook al is dit misschien op een ander niveau dan zijn broers. Die gaan studeren, werken en vliegen uit. Jeroen wil ook verder, maar dan op zijn eigen manier. In het zorgcentrum is hij straks onder gelijkgestemden, dan heeft hij de grootste lol, weet Stappers.

„Hij heeft hier z'n sociale netwerk, met zijn dagbesteding en het voetbalteam. Met Meijel is hij bekend. Ik kan hem met een gerust hart op z'n driewieler naar de winkel sturen. En mocht er iets gebeuren, weet binnen vijf minuten het halve dorp ervan en weten ze ons te vinden. Waarom zou ik hem naar Venlo of Roermond brengen waar hij totaal vreemd is?”

Manders: „Het was een hele exercitie om het centrum uiteindelijk gerealiseerd te krijgen. Er komt stiekem toch best veel bij kijken, maar het is na al die jaren dan toch gelukt: een plek dichtbij huis voor onze kinderen en ook voor de rest van het dorp.”